

ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΣΜΟΣ

ΙΕΡΑ ΜΟΝΗ ΠΑΡΑΚΛΗΤΟΥ

Πρόλογος

Η Εκκλησία μας είναι από τη φύση της καθολική και ασφαλώς Οικουμενική (παγκόσμια). Έχει ανοιχτή την αγκαλιά της σ' όλους τους ανθρώπους, κάθε φυλής και εποχής, και τους καλεί να έρθουν κοντά της. Ο Χριστός, που είναι η κεφαλή της, απευθύνει διαχρονικά στον κόσμο το «**δεύτε προς με πάντες**», ενώ παράλληλα στέλνει τους μαθητές Του να διδάξουν το Ευαγγέλιο της σωτηρίας «**εις πάντα τα έθνη**».

Αυτή τη συστατική και φυσική ιδιότητα της Εκκλησίας, την οικουμενικότητα - παγκοσμιότητα, τη διεκδικούν σήμερα δυο κινήματα, που εκφράζουν το πνεύμα της εποχής: **ο Οικουμενισμός και η Παγκοσμιοποίηση**.

Η Παγκοσμιοποίηση προωθείται από ισχυρές πολιτικοοικονομικές δυνάμεις και προβάλλει το μοντέλο μιας ενοποιημένης ανθρωπότητας, ενώ ο Οικουμενισμός δραστηριοποιείται στον θρησκευτικό χώρο, επιδιώκοντας την εκπλήρωση του οράματος ενός ενωμένου Χριστιανισμού και **στοχεύοντας τελικά σε μια οικουμενική θρησκεία, μια Πανθρησκεία**. Στο τεύχος τούτο επιχειρούμε να σκιαγραφήσουμε το κίνημα του Οικουμενισμού - στο οποίο συμμετέχει και η Ορθοδοξία - επειδή αυτό παραμένει άγνωστο στο ευρύτερο πλήρωμα της Εκκλησίας μας και επειδή οι εξελίξεις στους κόλπους του προκαλούν ανησυχία και προβληματισμό.

Ίσως ν' ακούγεται περίεργα, αλλά είναι γεγονός ότι **σήμερα ο Οικουμενισμός απειλεί την Οικουμενικότητα της Εκκλησίας μας**, γιατί διολισθαίνει όλο και περισσότερο σε συμβιβαστικές – συγκρητιστικές (αναμεικτικές) τακτικές, που αναιρούν θεμελιώδεις αρχές της ορθοδόξου πίστεως. Και, ας μην το λησμονούμε, η ορθή πίστη είναι η πρώτη και κύρια προϋπόθεση της σωτηρίας του ανθρώπου, σύμφωνα με τη θεόπνευστη αγιοπατερική απόφαση:

«Όστις βούλεται σωθῆναι, προ πάντων χρή αὐτῷ τὴν καθολικὴν κρατῆσαι πίστιν, ἣν εἰ μὴ τις σῶαν καὶ ἀμωμον τηρήσειεν, ἀνευ δισταγμοῦ, εἰς τὸν αἰῶνα ἀπολείται». (Σύμβολο της Πίστεως αγίου Αθανασίου Αλεξανδρείας).

Έτσι, λοιπόν, αν το σωτήριο μήνυμα της Ορθοδοξίας μας χαθεί ανάμεσα στα πλάνα μηνύματα των ετεροδόξων και των αλλοθρήσκων, για χάρη ενός ουτοπικού οικουμενιστικού οράματος, τότε θα χαθεί και η ελπίδα του κόσμου.

ΙΕΡΑ ΜΟΝΗ ΠΑΡΑΚΛΗΤΟΥ

Ο Οικουμενισμός

Τι είναι ο Οικουμενισμός.

Ο Οικουμενισμός είναι μια κίνηση, που διακηρύσσει ότι έχει ως σκοπό την ενότητα του διαιρεμένου χριστιανικού κόσμου (Ορθοδόξων, Παπικών, Προτεσταντών, κ.ά.). Η ιδέα της ενότητας συγκινεί κάθε ευαίσθητη χριστιανική ψυχή και ανταποκρίνεται στους μύχιους πόθους της. Την ιδέα αυτή οικειοποιείται και ο Οικουμενισμός. Άλλα το ενωτικό του όραμα, όραμα κατεξοχήν πνευματικό, το στηρίζει κυρίως πάνω στις ανθρώπινες προσπάθειες και όχι στην ενέργεια του Αγίου Πνεύματος. Μόνο το Άγιο Πνεύμα μπορεί, όταν συναντήσει την ανθρώπινη μετάνοια και ταπείνωση, να κάνει αυτό το όραμα πραγματικότητα. Η ποθητή ενότητα, αν και όταν συμβεί, δεν θα είναι παρά ένα θαύμα του Θεού.

Πότε εμφανίστηκε.

Οι ρίζες του Οικουμενισμού πρέπει ν' αναζητηθούν στον προτεσταντικό χώρο, στα μέσα του 19ου αι. Τότε κάποιες χριστιανικές ομολογίες, βλέποντας τον κόσμο να φεύγει από κοντά τους λόγω της αυξανόμενης θρησκευτικής αδιαφορίας και των οργανωμένων αντιθρησκευτικών κινημάτων, αναγκάστηκαν σε μια συσπείρωση και συνεργασία.

Αυτή η ενωτική δραστηριότητα τους έλαβε οργανωμένη πλέον μορφή, ως Οικουμενική Κίνηση, τον 20ό αιώνα, και κυρίως **το 1948, με την ίδρυση στο Άμστερνταμ της Ολλανδίας του Παγκοσμίου Συμβουλίου των Εκκλησιών (Π.Σ.Ε. ή W.C.C.)**, που εδρεύει στη Γενεύη.

Θα πρέπει, βέβαια, να σημειωθεί ότι **το Π.Σ.Ε. δεν θα μπορούσε ποτέ να πάρει "οικουμενικό" χαρακτήρα, αλλά θα παρέμενε απλά μια ενδοπροτεσταντική υπόθεση, αν δεν συμμετείχαν και κάποιες τοπικές Ορθόδοξες Εκκλησίες**. Οι Ρωμαιοκαθολικοί αρνήθηκαν να συμμετάσχουν. Αργότερα όμως, χωρίς να ενταχθούν στο Π.Σ.Ε., μπήκαν κι αυτοί στην Οικουμενική Κίνηση. Με σχετικό διάταγμα της Β' Βατικανής Συνόδου (1964), εγκαινίασαν ένα δικό τους Οικουμενισμό, που στοχεύει στην ένωση όλων των Χριστιανών **κάτω από την παπική εξουσία**.

Η συμμετοχή των Ορθοδόξων στην Οικουμενική Κίνηση.

Πρέπει να ομολογήσουμε ότι σημαντική ώθηση στη δημιουργία της Οικουμενικής Κινήσεως έδωσε και το Οικουμενικό Πατριαρχείο Κωνσταντινουπόλεως ιδιαίτερα μάλιστα με το **Διάγγελμα του 1920**, που, όπως αποδείχθηκε, αποτέλεσε τη βάση και τον "Καταστατικό Χάρτη" της συμμετοχής των Ορθοδόξων στην Οικουμενική Κίνηση.

Το Διάγγελμα αυτό ήταν κάτι το πρωτόγνωρο στην ιστορία της Εκκλησίας, επειδή **για πρώτη φορά επίσημο ορθόδοξο κείμενο χαρακτήριζε όλες τις ετερόδοξες Κοινότητες της Δύσεως "Εκκλησίες", «ως συγγενείς και οικείας εν Χριστώ και συγκληρονόμους και σύσσωμους της επαγγελίας του Θεού»!** Έτσι ανέτρεπε την ορθόδοξη εκκλησιολογία.¹ Και για να μην αναφερθούμε σε παλαιότερες εποχές, φτάνει να θυμηθούμε ότι λίγα χρόνια νωρίτερα (1895) το ίδιο Πατριαρχείο, σε εγκύκλιο του τοποθετούσε τον Παπισμό εκτός Εκκλησίας, επειδή εισήγαγε «αιρετικές διδασκαλίας και καινοτομίας». Για αυτό και καλούσε τους Δυτικούς Χριστιανούς να επιστρέψουν στους κόλπους της Μίας Εκκλησίας, δηλαδή της Ορθοδοξίας.

Το Διάγγελμα του 1920 έχοντας ως πρότυπο τη διακρατική «Κοινωνία των Εθνών», πρότεινε τη σύμπληξη μιας «συνάφειας και κοινωνίας μεταξύ των Εκκλησιών», με κυριότερους στόχους:

- α) την επανεξέταση των δογματικών διαφορών με συμβιβαστική διάθεση,
- β) την παραδοχή ενιαίου ημερολογίου (η μερική εφαρμογή του οποίου επέφερε, δυστυχώς, ενδοορθόδοξο εορτολογικό διχασμό), και
- γ) τη συγκρότηση παγκριστιανικών συνεδρίων.

Εκτος από το Οικουμενικό Πατριαρχείο, όλες σχεδόν οι Ορθόδοξες Εκκλησίες ζήτησαν σταδιακά να γίνουν, και έγιναν, δεκτές ως μέλη του Π.Σ.Ε. Μερικές, ωστόσο, αναγκάστηκαν αργότερα ν' αναδιπλωθούν και ν' αποχωρήσουν, καθώς αφενός παρακολουθούσαν με απογοήτευση τον εκφυλισμό του και αφετέρου πιέζονταν από τις έντονες αντιοικουμενιστικές αντιδράσεις του ποιμνίου τους. Εύλογο πρόβαλλε το ερώτημα: **Πώς, άραγε, μπορεί η Ορθοδοξία να είναι ενταγμένη ως "μέλος" σε "κάτι", τη στιγμή που η ίδια είναι το "όλον"**, το Σώμα του Χριστού, και που καλεί όλους να γίνουν μέλη Του;

Η παρουσία, άλλωστε, των Ορθοδόξων Εκκλησιών στις Συνελεύσεις του Π.Σ.Ε., λόγω του τρόπου συγκροτήσεως και λειτουργίας του, ήταν πάντα ισχνή, ατελέσφορη και διακοσμητική. **Οι αποφάσεις του διαμορφώνονταν αποκλειστικά από την ποσοτική υπεροχή των προτεσταντικών ψήφων**. Βέβαια, μέχρι το 1961, οι Ορθόδοξοι στις Γενικές Συνελεύσεις κατέθεταν ιδιαίτερες δηλώσεις -μερικές αποτελούν μνημειώδη ομολογιακά κείμενα- ως εκπρόσωποι της Μίας, Αγίας, Καθολικής και Αποστολικής Εκκλησίας.

¹ **Σημ. (ΛΜΔ):** Να γιατί με τέτοια μυαλά δεν ήταν δυνατόν να πάρουμε πίσω την Μικρά Ασία, και αφού εγκαταλειφθήκαμε από το Θεό, ήρθε η καταστροφή του 1922.

Όσον αφορά στο οικουμενιστικό άνοιγμα του Βατικανού, η ανταπόκριση της Ορθοδοξίας υπήρξε θετική, με κύριο εκφραστή της τον Οικουμενικό Πατριάρχη Αθηναγόρα. Ο Πατριάρχης συναντήθηκε με τον πάπα Παύλο ΣΤ' στα Ιεροσόλυμα (1964), προχώρησε μαζί του στην αμοιβαία άρση των αναθεμάτων του Σχίσματος του 1054, και υποστήριξε το "διάλογο της αγάπης", προωθώντας έτσι τους στόχους της Β' Βατικανής Συνόδου.

Τα θεωρητικά "ανοίγματα" του Οικουμενισμού.

Ο Οικουμενισμός, για να υλοποιήσει τους στόχους του, αναγκάζεται να παραθεωρήσει ή και ν' αναθεωρήσει ορισμένες βασικές αρχές της Ορθοδοξίας. Προβάλλει την αντίληψη της **"Διευρυμένης Εκκλησίας"**, σύμφωνα με την οποία η Εκκλησία είναι μία και περιλαμβάνει τους Χριστιανούς κάθε Ομολογίας, από τη στιγμή που δέχτηκαν το βάπτισμα. Έτσι όλες οι χριστιανικές Ομολογίες είναι μεταξύ τους "Αδελφές Εκκλησίες".

Μέσα στο ίδιο πνεύμα κινείται και η ιδέα της **"Παγκόσμιας ορατής Εκκλησίας"**: Η Εκκλησία που υφίσταται τάχα "αόρατα" και απαρτίζεται απ' όλους τους Χριστιανούς, θα φανερωθεί και στην ορατή της διάσταση με τις κοινές ενωτικές προσπάθειες. Τις αντιλήψεις αυτές επηρέασε και η προτεσταντική **"Θεωρία των κλάδων"**, σύμφωνα με την οποία η Εκκλησία είναι ένα "δένδρο" με "κλαδιά" όλες τις χριστιανικές Ομολογίες, καθεμιά από τις οποίες κατέχει ένα μόνο μέρος της αλήθειας.

Ας προστεθεί επίσης και η **"Θεωρία των δύο πνευμόνων"**, που αναπτύχθηκε μεταξύ ορθόδοξων οικουμενιστών και Παπικών. Σύμφωνα μ' αυτήν, Ορθοδοξία και Παπισμός είναι οι δύο πνεύμονες, με τους οποίους αναπνέει η Εκκλησία. Για ν' αρχίσει τάχα ν' αναπνέει ορθά και πάλι, θα πρέπει οι δύο πνεύμονες να συγχρονίσουν την αναπνοή τους!

Τέλος, στις μεθόδους, που χρησιμοποιεί ο Οικουμενισμός για την προσέγγιση των Χριστιανών, περιλαμβάνεται και ο **δογματικός μινιμαλισμός**. Πρόκειται για προσπάθεια να συρρικνωθούν τα δόγματα στα πιο αναγκαία, σ' ένα "μίνιμουμ" (=ελάχιστο), προκειμένου να υπερπηδηθούν οι δογματικές διαφορές μεταξύ των "ομολογιών". Το αποτέλεσμα όμως είναι η παραθεώρηση του δόγματος, ο υποβιβασμός και η ελαχιστοποίηση της σημασίας του. **«Ας ενωθούν», λένε, «οι Χριστιανοί, και τα δόγματα τα συζητούν αργότερα οι θεολόγοι»!** Με τη μέθοδο βέβαια του δογματικού μινιμαλισμού είναι ίσως εύκολο να ενωθούν οι Χριστιανοί. **Οι τέτοιοι "Χριστιανοί" όμως μπορεί να είναι Ορθόδοξοι, δηλαδή αληθινά Χριστιανοί;**

Η Ορθόδοξη αντίληψη για την Εκκλησία.

Σύμφωνα με την ορθόδοξη εκκλησιολογία, **Εκκλησία και Ορθοδοξία ταυτίζονται**. Η Εκκλησία είναι οπωσδήποτε Ορθόδοξη και **η Ορθοδοξία είναι η Μία, Αγία, Καθολική και Αποστολική Εκκλησία, το Σώμα του Χριστού**. Και επειδή ο Χριστός είναι ένας, άρα και η Εκκλησία είναι μία. Γι' αυτό ποτέ δεν νοείται διαίρεση στην Εκκλησία. Μόνο χωρισμό από την Εκκλησία έχουμε. Σε συγκεκριμένες δηλαδή ιστορικές στιγμές οι αιρετικοί και οι σχισματικοί αποκόπηκαν απ' αυτήν, κι έτσι έπαψαν να είναι μέλη της.

Η Εκκλησία κατέχει το πλήρωμα της αλήθειας, όχι μιας αφηρημένης αλήθειας, αλλά ενός τρόπου ζωής που σώζει τον άνθρωπο από το θάνατο και τον κάνει "κατά χάριν Θεό". Αντίθετα, η αίρεση αποτελεί ολική ή μερική άρνηση της αλήθειας, ένα κομμάτιασμά της, που έτσι παίρνει το χαρακτήρα και την παθολογία μιας ιδεολογίας. Χωρίζει τον άνθρωπο από τον τρόπο υπάρξεως που έδωσε ο Θεός στην Εκκλησία Του και τον θανατώνει πνευματικά.

Τα δόγματα επίσης, τα οποία περικλείουν τις υπερβατικές αλήθειες της πίστεως μας, δεν είναι αφηρημένες έννοιες και διανοητικές συλλήψεις, ούτε, πολύ περισσότερο, μεσαιωνικός σκοταδισμός ή θεολογικός σχολαστικισμός. Εκφράζουν την εμπειρία και το βίωμα της Εκκλησίας. Γι' αυτό, **όταν υπάρχει διαφορά στα δόγματα, υπάρχει οπωσδήποτε και διαφορά στον τρόπο ζωής**. Κι όποιος υποτιμά την ακρίβεια της πίστεως, δεν μπορεί να ζήσει την πληρότητα της εν Χριστώ ζωής.

Ο Χριστιανός πρέπει να δεχθεί όλα όσα αποκάλυψε ο Χριστός. Όχι ένα "μίνιμουμ", αλλά το σύνολο. Γιατί στην ολότητα και την ακεραιότητα της πίστεως διασώζονται η

καθολικότητα και η ορθοδοξία της Εκκλησίας Έτσι εξηγούνται οι μέχρις αίματος αγώνες των αγίων Πατέρων για τη διαφύλαξη της πίστεως της Εκκλησίας, καθώς και η μεριμνά τους για τη διατύπωση, με το φωτισμό του Αγίου Πνεύματος, των "όρων" των Οικουμενικών Συνόδων. **Οι "όροι" αυτοί δεν σημαίνουν τίποτε άλλο παρά τα όρια, τα σύνορα της αλήθειας, για να μπορούν οι πιστοί να διακρίνουν την Εκκλησία, ως Ορθοδοξία, από την αίρεση.**

Οι ετερόδοξοι, με το να αρνηθούν την πληρότητα της αλήθειας, χωρίστηκαν από την Εκκλησία. Γι' αυτό και είναι αιρετικοί. Επομένως στερούνται την αγιαστική χάρη του Αγίου Πνεύματος, και τα "Μυστήρια" τους είναι άκυρα, Το βάπτισμα λοιπόν, που (κάποιοι) τελούν, δεν μπορεί να τους εισαγάγει στην Εκκλησία του Χριστού.

«Τους γαρ παρά των αιρετικών βαπτισθέντας ή χειροτονηθέντας ούτε πιστούς ούτε κληρικούς είναι δυνατόν», μας λέει ο ΞΗ' κανόνας των Αγίων Αποστόλων. Και ο άγιος Νικόδημος ο Αγιορείτης συμπληρώνει: **«Όλων των αιρετικών το βάπτισμα είναι ασεβές και βλάσφημο και ουδεμία κοινωνία έχει προς το των Ορθοδόξων».**

Τι μας λένε όμως οι ορθόδοξοι οικουμενιστές;

Ορθόδοξος ιεράρχης διακήρυξε ότι «το Άγιο Πνεύμα επενεργεί σε κάθε χριστιανικό βάπτισμα» και ότι ο αναβαπτισμός των ετεροδόξων Χριστιανών από τους Ορθοδόξους εμπνέεται από «στενοκεφαλιά, φανατισμό και μισαλλοδοξία... Είναι μια αδικία κατά του χριστιανικού Βαπτίσματος και πραγματικά μία βλασφημία του Αγίου Πνεύματος»! Άλλος ιεράρχης δήλωσε απευθυνόμενος σε ετεροδόξους: «Είμεθα όλοι μέλη Χριστού, ένα και μοναδικό σώμα, μια και μοναδική "καινή κτίσις" έφ' όσον το κοινό μας βάπτισμα (!) μας ελευθέρωσε από τον θάνατο».

Η οικουμενιστική εκκλησιολογία εκφράστηκε από επίσημα ορθόδοξα χείλη και ως έξης: «Οφείλομε να είμεθα έτοιμοι να αναζητήσομε και να αναγνωρίσομε την παρουσία της Εκκλησίας και εκτός των ιδικών μας κανονικών ορίων, προς τα οποία ταυτίζομε την Μίαν, Αγίαν, Καθολική και Αποστολικήν Εκκλησίαν».

Αλλά υπάρχουν και τολμηρότεροι, που οραματίζονται την "επανίδρυση" της Εκκλησίας διαμέσου της ενώσεως όλων των Χριστιανών: **Ορθόδοξος ιεράρχης διατείνεται ότι «έχουμε ανάγκη ενός νέου Χριστιανισμού, που θα βασίζεται εξ ολοκλήρου σε νέες αντιλήψεις και όρους. Δεν μπορούμε να διδάξουμε το είδος της θρησκείας που παραλάβαμε στις ερχόμενες γενιές»!**

Οι διάλογοι.

Ο Οικουμενισμός, για να προωθήσει τα σχέδια του, χρησιμοποιεί πολλά μέσα. Το βασικότερο είναι οι διάλογοι.

Κανείς δεν αγνοεί ότι η Ορθόδοξη Εκκλησία από τη φύση της είναι ανοιχτή στο διάλογο. Ο Θεός πάντοτε διαλέγεται με τον άνθρωπο και οι Άγιοι της Εκκλησίας δεν αρνήθηκαν ποτέ τη διαλεκτική επικοινωνία τους με τον κόσμο.

Οι Άγιοι, έχοντας αυτοσυνειδησία της κοινωνίας τους με το Θεό, προσπαθούσαν με το διάλογο να μεταδώσουν την εμπειρία της αλήθειας που βίωναν. Γι' αυτούς η αλήθεια δεν ήταν αντικείμενο έρευνας. Δεν την αναζητούσαν, δεν την διαπραγματεύονταν απλά την πρόσφεραν. Αν ο διάλογος δεν οδηγούσε τους ετεροδόξους στην απόρριψη της πλάνης τους και στην αποδοχή της ορθοδόξου πίστεως, δεν τον συνέχιζαν.

Δυο χρόνια διαλεγόταν ο άγιος Μάρκος ο Ευγενικός με τους Παπικούς στη Σύνοδο Φερράρας - Φλωρεντίας (1438-1439). Βλέποντας όμως την υπεροψία, την αδιαλλαξία και την εμμονή τους στην πλάνη, διέκοψε κάθε σχέση μαζί τους, προτρέποντας μάλιστα τους ορθόδοξους πιστούς:

«Ν' αποφεύγετε τους Παπικούς, όπως αποφεύγει κανείς το φίδι».

Θεολογικό διάλογο είχε αρχίσει και ο Οικουμενικός Πατριάρχης Ιερεμίας Β' ο Τρανός με τους προτεστάντες θεολόγους της Τυβίγγης (1579). Όταν διαπίστωσε όμως ότι ο διάλογος δεν απέφερε κανένα καρπό, τον διέκοψε. «Σάς παρακαλούμε», τους έγραφε,

«μη μας κουράζετε άλλο... Ας πορευθείτε τον δικό σας δρόμο. Αν θέλετε, μπορείτε να μας γράφετε, αλλά όχι πλέον για δόγματα πίστεως».

Οι διάλογοι του Οικουμενισμού.

Οι σύγχρονοι οικουμενιστικοί διάλογοι **διαφέρουν ριζικά από τους διαλόγους των Αγίων**, γιατί διεξάγονται με βάση τις αρχές της διευρυμένης Εκκλησίας και του δογματικού μινιμαλισμού. Γι' αυτό είναι ανορθόδοξοι και άκαρποι. Απόδειξη, ότι στα εκατό σχεδόν χρόνια της διεξαγωγής τους δεν έχουν προσφέρει τίποτε το αξιόλογο στην ενότητα του χριστιανικού κόσμου. Αντίθετα μάλιστα, κατάφεραν να διχάσουν τους Ορθοδόξους!

Τα κυριότερα σημεία της παθολογίας των σημερινών διαλόγων είναι τα εξής:

Α'. Έλλειψη ορθόδοξης ομολογίας.

Στους διαλόγους ορισμένοι Ορθόδοξοι δεν εκφράζουν την ακράδαντη πεποίθηση της Ορθόδοξης Εκκλησίας ότι αυτή αποτελεί τη μία και μοναδική Εκκλησία του Χριστού πάνω στη γη. Δεν προβάλλουν, επίσης, την αγιασμένη παράδοση και την πνευματική εμπειρία της Ορθοδοξίας, που διαφέρουν από τις παραδόσεις και τις εμπειρίες του δυτικού Χριστιανισμού. Μόνο μια τέτοια ομολογιακή στάση θα μπορούσε να καταξιώσει και να κάνει γόνιμη την ορθόδοξη παρουσία στους διαλόγους.

Β'. Έλλειψη ειλικρίνειας.

Το έλλειμμα της ορθόδοξης μαρτυρίας, σε συνδυασμό με την αποδεδειγμένη ανειλικρίνεια των ετεροδόξων, δυσχεραίνει περισσότερο τον διαχριστιανικό διάλογο και τον καθιστά αναποτελεσματικό. Γι' αυτό πολλές φορές είτε παρατηρούνται αμοιβαίες επιφανειακές υποχωρήσεις είτε χρησιμοποιείται διφορούμενη γλώσσα και ορολογία, προκειμένου να συγκαλύπτονται οι διαφορές.

Αν πρώτα-πρώτα οι Ρωμαιοκαθολικοί ήταν ειλικρινείς, θα έπρεπε να δηλώσουν με σαφήνεια στους οικουμενιστικούς κύκλους αυτό που τονίζουν στους δικούς τους πιστούς, την αδιάλλακτη δηλαδή προσήλωση τους στο παπικό πρωτείο και αλάθητο. Έτσι, βέβαια, θα φαινόταν ξεκάθαρα και το πώς οραματίζονται την ενότητα των Χριστιανών: όχι ως ενότητα πίστεως αλλά ως υποταγή όλων κάτω από την παπική εξουσία. Επιπλέον θα επιβεβαιωνόταν η διαπίστωση ότι ο παπικός θεσμός αφενός αποτελεί την τραγικότερη αλλοίωση του Ευαγγελίου του Χριστού και αφετέρου χρησιμοποιεί τους διαλόγους για την εξυπηρέτηση και μόνο της επεκτατικής του πολιτικής.

Κύρια έκφραση της ανειλικρίνειας των Παπικών αποτελεί η διατήρηση και η ενίσχυση της Ουνίας. Πρόκειται για έναν ύπουλο θεσμό, τον οποίο ο Παπισμός χρησιμοποίησε και εξακολουθεί να χρησιμοποιεί ως ενωτικό μοντέλο, παρ' όλες τις έντονες διαμαρτυρίες των Ορθοδόξων και παρά το ότι αυτός σήμερα αποτελεί το βασικότερο εμπόδιο στους διμερείς διαλόγους.

Αν πάλι οι ποικιλώνυμοι Διαμαρτυρόμενοι ήταν ειλικρινείς, θα έπρεπε να δηλώσουν με ευθύτητα ότι δεν είναι καθόλου διατεθειμένοι να υποχωρήσουν από τις βασικές προτεσταντικές αρχές και ότι άλλες, τελικά, είναι οι αιτίες που τους αναγκάζουν να έρχονται σε διάλογο. Αυτό, άλλωστε, φανερώνει και ο κατήφορος που έχουν πάρει οι "Εκκλησίες" τους (ιεροσύνη γυναικών, γάμοι ομοφυλοφίλων κ.ά.).

Γ'. Υπερτονισμός της αγάπης.

Επειδή η ανειλικρίνεια και οι ιδιοτελείς σκοπιμότητες δηλητηρίασαν τους διαλόγους, που κατάντησαν σε ατέρμονες και άκαρπες θεολογικές συζητήσεις, επιχειρήθηκε μια στροφή. Οι διάλογοι τώρα ονομάστηκαν "διάλογοι αγάπης" τόσο για λόγους εντυπώσεων όσο και για να παρακαμφθεί ο σκόπελος των δογματικών διενέξεων. «Η αγάπη προέχει», τονίζουν. «Η αγάπη επιβάλλει να ενωθούμε, έστω κι αν υπάρχουν δογματικές διαφορές».

Γι' αυτό και η πρακτική στους σημερινούς διαλόγους είναι να μη συζητούνται αυτά που χωρίζουν, αλλά αυτά που ενώνουν, ώστε να δημιουργείται μια ψευδαίσθηση ενότητας και κοινής πίστεως. **στις Οικουμενικές Συνόδους όμως οι Πατέρες συζητούσαν πάντοτε αυτά που χώριζαν.** Το ίδιο συμβαίνει και σήμερα σε οποιονδήποτε διάλογο

μεταξύ πλευρών που έχουν διαφορές: Συζητούνται αυτά που χωρίζουν - γι' αυτό εξάλλου γίνεται ο διάλογος - και όχι αυτά που ενώνουν.

Για μας τους Ορθοδόξους η Αγάπη και η Αλήθεια είναι έννοιες αδιάσπαστες. Διάλογος αγάπης χωρίς την αλήθεια είναι ψεύτικος και αφύσικος διάλογος. Ενώ διάλογος αγάπης "εν αληθεία" σημαίνει: Διαλέγομαι με τους ετεροδόξους από αγάπη, για να τους επισημάνω που βρίσκονται τα λάθη τους και πώς θα οδηγηθούν στην αλήθεια. **Εάν πραγματικά τους αγαπώ, πρέπει να τους πω την αλήθεια, όσο κι αν αυτό είναι δύσκολο ή οδυνηρό.**

Δ. Άμβλυση ορθοδόξων κριτηρίων.

Στην παθολογία των διαλόγων ανήκει και η άμβλυση των ορθοδόξων θεολογικών κριτηρίων, που προκύπτει από την καλλιέργεια μιας "οικουμενικής αβροφροσύνης", **προσωπικών σχέσεων** και φιλίας ανάμεσα στους ετερόδοξους θεολόγους. Η πίστη θεωρείται όχι η αλήθεια, που σώζει, αλλά ένα σύνολο θεωρητικών αληθειών, που επιδέχονται συμβιβασμούς.

Ισχυρίζονται οι ορθόδοξοι οικουμενιστές: "Διάλογο κάνουμε, δεν αλλάζουμε την πίστη μας!". Και ασφαλώς ο διάλογος, ως "αγαπητική έξοδος" προς τον άλλον, είναι θεάρεστος. Ο οικουμενιστικός όμως διάλογος, όπως διεξάγεται σήμερα, δεν είναι συνάντηση στην αλήθεια, αλλά είναι "αμοιβαία αναγνώριση". Αυτό σημαίνει ότι αναγνωρίζουμε τις ετερόδοξες Κοινότητες ως Εκκλησίες, ότι αποδεχόμαστε πώς οι δογματικές διαφορές τους αποτελούν "νόμιμες εκφράσεις" της ίδιας πίστεως. Έτσι όμως πέφτουμε στην παγίδα του δογματικού συγκρητισμού: **Τοποθετούμε στο ίδιο επίπεδο την αλήθεια με την πλάνη, εξισώνουμε το φως με το σκοτάδι!**

Ε'. Συμπροσευχές.

Οι ορθόδοξοι οικουμενιστές, με την άμβλυση των θεολογικών τους κριτηρίων, είναι πολύ φυσικό να συμμετέχουν χωρίς αναστολές σε κοινές με τους ετερόδοξους λατρευτικές εκδηλώσεις και συμπροσευχές, που πραγματοποιούνται συχνά στα πλαίσια των διαχριστιανικών συναντήσεων. Γνωρίζουν ότι με τον οικουμενιστικό αυτό συμπνευματισμό δημιουργείται το κατάλληλο ψυχολογικό κλίμα, που απαιτείται για την προώθηση της ενωτικής προσπάθειας.

Οι ιεροί Κανόνες όμως της Εκκλησίας μας απαγορεύουν αυστηρά τις συμπροσευχές με τους ετερόδοξους. Γιατί οι ετερόδοξοι δεν έχουν την ίδια πίστη μ' εμάς. Πιστεύουν σ' έναν διαφορετικό, διαστρεβλωμένο Χριστό. Γι' αυτό και ο άγιος Ιωάννης ο Δαμασκηνός τους αποκαλεί απίστευτους: **«Ο μη κατά την παράδοσιν της Καθολικής Εκκλησίας πιστεύων άπιστος εστίν».**

Η συμπροσευχή λοιπόν απαγορεύεται, επειδή δηλώνει συμμετοχή στην πίστη του συμπροσευχομένου και δίνει σ' αυτόν την ψευδαίσθηση ότι δεν βρίσκεται στην πλάνη, οπότε δεν χρειάζεται να επιστρέψει στην αλήθεια.

Στ. Διακοινωνία

Αν οι ιεροί Κανόνες απαγορεύουν τις συμπροσευχές με τους αιρετικούς, πολύ περισσότερο αποκλείουν τη συμμετοχή μας στα "Μυστήριά" τους. Και στο σημείο αυτό όμως οι Ορθόδοξοι δεν φανήκαμε συνεπείς.

Η Β' Βατικανή Σύνοδος, μέσα στα πλαίσια του οικουμενιστικού "ανοίγματος" που έκανε, πρότεινε τη Διακοινωνία με τους Ορθοδόξους: Παπικοί θα μπορούν να κοινωνούν σε ορθόδοξους ναούς και Ορθόδοξοι σε παπικούς. Με τον τρόπο αυτό **τόσο οι Παπικοί όσο και οι ορθόδοξοι οικουμενιστές πιστεύουν ότι σταδιακά θα επέλθει de facto η ένωση Παπισμού και Ορθοδοξίας, παρ' όλες τις δογματικές τους διαφορές.**

Αν για τους Παπικούς μια τέτοια θέση δικαιολογείται από την αντίληψη που έχουν για την Εκκλησία και τα Μυστήρια (κτιστή χάρη κ.λπ.), για μας τους Ορθοδόξους είναι παράλογη και απαράδεκτη. Η Εκκλησία μας ποτέ δεν θεώρησε τη θεία Ευχαριστία ως μέσο για την επίτευξη της ενότητας, αλλά πάντοτε ως σφραγίδα και επιστέγασμά της.

Άλλωστε, **το κοινό Ποτήριο προϋποθέτει κοινή πίστη.** Αν δηλαδή ένας Ορθόδοξος κοινωνεί σε παπικό ναό, αυτό σημαίνει ότι αποδέχεται και την παπική πίστη.

Συnergασία σε πρακτικά θέματα.

Άλλο μέσο για την επίτευξη των σκοπών του Οικουμενισμού αποτελεί η διαχριστιανική συνεργασία σε πρακτικούς τομείς. Οι οικουμενιστές διατείνονται ότι τα

ποικίλα σύγχρονα προβλήματα (κοινωνικά, ηθικά, περιβαλλοντικά κ. ά.) οφείλουν να μας ενώνουν.

Η Εκκλησία, ασφαλώς, έδειχνε και δείχνει πάντα μεγάλη ευαισθησία σ' όλα τα ανθρώπινα προβλήματα, ωστόσο η από κοινού με τους αιρετικούς αντιμετώπισή τους παρουσιάζει τα έξης μειονεκτήματα:

α) Η φωνή της Ορθοδοξίας, όταν συμφύρετε με τις άλλες "χριστιανικές" φωνές, χάνει τη διαύγειά της και αδυνατεί να κοινοποιήσει στον σημερινό άνθρωπο τον δικό της μοναδικό τρόπο ζωής, που είναι Θεανθρωποκεντρικός, σε αντίθεση με τον ανθρωποκεντρικό τρόπο ζωής των ετεροδόξων.

β) Η Εκκλησία υποκύπτει στον πειρασμό της εκκοσμικεύσεως, χρησιμοποιώντας στο κοινωνικό της έργο κοσμικές πρακτικές των άλλων Ομολογιών, σε βάρος του σωτηριολογικού της μηνύματος. Εκείνο όμως που έχει ανάγκη ο σημερινός άνθρωπος, δεν είναι η βελτίωση της ζωής του μέσω ενός εκκοσμικευμένου Χριστιανισμού, έστω κι αν αυτός μπορέσει να εξαλείψει όλες τις κοινωνικές πληγές, αλλά η απελευθέρωση του από την αμαρτία και η θέωσή του μέσα στο αληθινό Σώμα του Χριστού, την Ορθόδοξη Εκκλησία.

γ) Ο ορθόδοξος πιστός, βλέποντας τους ετεροδόξους να συνεργάζονται με τους εκκλησιαστικούς του ποιμένες, αποκομίζει την εσφαλμένη εντύπωση ότι ανήκουν κι αυτοί στην Εκκλησία του Χριστού, παρά τις δογματικές διαφορές.

Ανταλλαγή επισκέψεων.

Τα τελευταία χρόνια η οικουμενιστική πολιτική ασκείται και με τις ανταλλαγές επισήμων επισκέψεων μεταξύ των Ομολογιών, οι οποίες πραγματοποιούνται από υψηλόβαθμους, κυρίως, κληρικούς. Αυτές περιλαμβάνουν εγκωμιαστικές προσφωνήσεις, ασπασμούς, ανταλλαγές δώρων, κοινά γεύματα, συμπροσευχές, κοινές ανακοινώσεις και άλλες χειρονομίες φιλοφροσύνης.

Ειδικότερα, από το 1969 έχει καθιερωθεί η ετήσια αμοιβαία συμμετοχή, Ορθοδόξων και Ρωμαιοκαθολικών, στις θρονικές εορτές Ρώμης και Κωνσταντινουπόλεως.

Οι συναντήσεις αυτές, δυστυχώς, δεν είναι απλές εθιμοτυπικές επισκέψεις. Οι ίδιοι άλλωστε, οι οικουμενιστές, ομολογούν ότι με τους κοινούς εορτασμούς βιώνεται ένα είδος εκκλησιαστικής κοινωνίας, με την αμοιβαία αναγνώρισή τους.

Ο πιστός λαός μας όμως, όταν παρακολουθεί τις επισκέψεις από τα οπτικοακουστικά μέσα επικοινωνίας, δοκιμάζει δυσάρεστη έκπληξη, σκανδαλίζεται, πικραίνεται, απορεί, αλλά και προβληματίζεται, καθώς μάλιστα άλλοτε ακούει τους ποιμένες του να μιλούν με ορθοδοξότατη και αγιοπατερική γλώσσα, και άλλοτε τους βλέπει ανάμεσα στους ετεροδόξους να συμπεριφέρονται διπλωματικά, Ένας τέτοιος όμως συμβιβασμός στο χώρο της αλήθειας της Εκκλησίας, ακόμα και για την ιερότερη σκοπιμότητα, δεν θα πληρωθεί, άραγε, με ακριβό και οδυνηρό τίμημα;

Η διαθρησκειακή εξέλιξη του Οικουμενισμού.

Η βαθύτατη κρίση προσανατολισμού, που εμφανίστηκε πολύ νωρίς στην Οικουμενική Κίνηση, την ανάγκασε πρώτα να στραφεί στην αντιμετώπιση των κοινωνικοπολιτικών προβλημάτων των ανθρώπων, εγκαταλείποντας τη θεολογία ως δρόμο ενώσεως, και ύστερα να πραγματοποιήσει ένα άνοιγμα προς τις μη χριστιανικές θρησκείες. **Παραδέχεται ότι όλες οι θρησκείες αποτελούν διαφορετικούς δρόμους σωτηρίας, παράλληλους με το Χριστιανισμό, και ότι το Άγιο Πνεύμα ενεργεί και σ' αυτές.** Σύνθημά της έχει το αξίωμα της "Νέας Εποχής": **«Πίστευε ό,τι θέλεις, μόνο μη διεκδικείς την αποκλειστικότητα της αλήθειας και του δρόμου της σωτηρίας».**

Συγκαλεί λοιπόν **διαθρησκειακές συναντήσεις**, οι οποίες δεν είναι απλά επιστημονικά συνέδρια, όπως διατείνονται οι διοργανωτές τους, αλλά συνάξεις ομολογίας της ενότητας με βάση την πίστη στον ένα Θεό. Γι' αυτό συχνά περιλαμβάνουν και κοινές λατρευτικές εκδηλώσεις, στις οποίες συμπροσεύχονται ορθόδοξοι, ετερόδοξοι και αλλόθρησκοι. Ο Τριαδικός Θεός όμως των Ορθοδόξων, ο αληθινός και αυτοαποκαλυπτόμενος Θεός, δεν είναι ο ίδιος με τον όποιο "Θεό" των ετεροδόξων και των

αλλοθρήσκων, με κάποιον φανταστικό δηλαδή "Θεό", που δημιουργήσε, και συντηρεί η θρησκευτική ανάγκη του μεταπτωτικού ανθρώπου.

Δυστυχώς, **το διαθρησκειακό αυτό άνοιγμα συμμερίζονται και ορθόδοξοι οικουμενιστές ιεράρχες**, οι οποίοι μάλιστα εκφράζουν απόψεις σαν τις επόμενες:

«Η Οικουμενική Κίνηση, αν και έχει χριστιανική προέλευση, πρέπει να γίνει κίνηση όλων των θρησκειών... Όλες οι θρησκείες υπηρετούν το Θεό και τον άνθρωπο. Δεν υπάρχει παρά μόνο ένας Θεός...». «Κατά βάθος, μία εκκλησία η ένα τέμενος αποβλέπουν στην ίδια πνευματική καταξίωση του ανθρώπου».

«Το Ισλάμ, στο Κοράνιο, μιλάει για Χριστό, για Παναγία, κι εμείς πρέπει να μιλήσουμε για τον Μωάμεθ με θάρρος και τόλμη. Να δούμε την ιστορία του και την προσφορά του, το κήρυγμα του ενός Θεού και τη ζωή των μαθητών του, που είναι μαθητές του ενός Θεού...»!

«Ρωμαιοκαθολικοί και Ορθόδοξοι, Προτεστάντες και Εβραίοι, Μουσουλμάνοι και Ινδοί, Βουδιστές και Κομφουκιανοί... θα πρέπει να συντελέσουμε όλοι μας στην προώθηση των πνευματικών αρχών του οικουμενισμού, της αδελφοσύνης και της ειρήνης. Τούτο όμως θα μπορέσει να γίνει μόνον εάν είμεθα ενωμένοι εν τω πνεύματι του ενός Θεού».

Βασική επιδίωξη των διαθρησκειακών συναντήσεων είναι η δημιουργία σημείων επαφής μεταξύ των θρησκειών, ώστε να διευκολυνθεί η κοινή αντιμετώπιση των κοινωνικών και διεθνών προβλημάτων. **Την επιδίωξη αυτή εκμεταλλεύονται κατά καιρούς και ισχυροί κοσμικοί άρχοντες, επιστρατεύοντας τις θρησκείες στην προώθηση ανόμων συμφερόντων τους.** Αυτό φάνηκε καθαρά μετά την 11η Σεπτεμβρίου 2001, όταν πραγματοποιήθηκαν «κατ' επιταγήν» πλειάς διαθρησκειακών συναντήσεων.

Έτσι όμως η Εκκλησία μας, αντί να είναι «κρίση» και «έλεγχος» της ανομίας, μεταβάλλεται σε υποστηρικτή και συντηρητή της. Εγκλωβίζεται στην εγκόσμια προοπτική των διαφόρων θρησκειών και υποβιβάζεται στο επίπεδο μιας κοσμικής Θρησκείας με ωφελιμιστικό και χρησιμοθηρικό χαρακτήρα. Ταυτόχρονα, αναγκάζεται να αθετήσει το ιεραποστολικό της χρέος, εφόσον γίνεται αποδεκτό, από επίσημους μάλιστα εκπροσώπους της, ότι όλες οι θρησκείες αποτελούν «ηθελημένας από Θεού οδούς σωτηρίας»!

Κάποιοι ορθόδοξοι οικουμενιστές, εξάλλου, φτάνουν στο σημείο να μιλούν για την ειρήνη, τη δικαιοσύνη, την ελευθερία, την αγάπη και άλλα κατεξοχήν πνευματικά αγαθά με μια ψυχρή κοσμική γλώσσα. Αποσιωπούν ότι τα αγαθά αυτά αποτελούν καρπούς του Αγίου Πνεύματος, θεία δώρα που χορηγούνται με την πνευματική «εν Χριστώ Ιησού» άθληση, κι όχι μέσα από διαθρησκειακές συναντήσεις.

Πρέπει, βέβαια, να τονιστεί, ότι η Ορθοδοξία δεν είναι (απλώς) θρησκεία, ούτε έστω η καλύτερη. Είναι Εκκλησία: **Η Αυτο-αποκάλυψη και φανέρωση του Θεού στην ιστορία.** Έχει συνείδηση της Οικουμενικότητας και της Αλήθειας του Χριστού που κατέχει, γι' αυτό και δεν φοβάται τις σχέσεις της με τους μη Χριστιανούς. **Γνωρίζει όμως τα όρια αυτών των σχέσεων,** όπως τα έχει διαμορφώσει η αγιοπατερική Παράδοση και η μυστηριακή της εμπειρία. Για παράδειγμα, **ο άγιος Γρηγόριος ο Παλαμάς,** κάτω από συνθήκες σκληρής αιχμαλωσίας, διαλέχτηκε με τους Οθωμανούς Τούρκους. Δεν δίστασε, ωστόσο, με κίνδυνο της ζωής του, να πει την αλήθεια και να ελέγξει την πλάνη τους. Πώς αντιμετώπιζαν, άλλωστε, οι άγιοι Μάρτυρες τους ειδωλολάτρες και οι άγιοι Νεομάρτυρες τους Μωαμεθανούς; Δεν ομολογούσαν την αλήθεια; Θα μπορούσαμε να τους φανταστούμε να προσεύχονται μαζί τους; Αλλά τότε δεν θα είχαμε Μάρτυρες!

Η Εκκλησία μας λοιπόν αρνείται να θυσιάσει στο βωμό άλλων σκοπιμοτήτων τη μοναδικότητα της και να αποδεχθεί το οικουμενιστικό σύνθημα ότι «σε όλες τις θρησκείες, πίσω από διαφορετικά ονόματα, λατρεύεται ο ίδιος Θεός». Πιστεύει ακράδαντα ότι ο άνθρωπος σώζεται μόνο δια του Χριστού, συμφωνά με το αποστολικό: **«Ουκ εστίν εν άλλω ουδενί η σωτηρία• ουδέ γαρ όνομα εστίν έτερον υπό τον ουρανόν το δεδομένον εν ανθρώποις εν ω δει σωθήναι ημάς»** (Πράξ. 4,12).

Τελικά Τι είναι ο Οικουμενισμός;

Μετά τις αλλεπάλληλες εξελίξεις του και τη σταδιακή απομάκρυνση του από τους αρχικούς του στόχους, δικαιολογημένα οι Ορθόδοξοι πιστοί αναρωτιούνται: **Δεν φαίνεται**

άραγε ξεκάθαρα, ότι σκοπός του Οικουμενισμού είναι όχι η ένωση των Χριστιανών, αλλά η επικράτηση της Πανθηρησκείας, η ισοπέδωση των πάντων και η μετατροπή της Εκκλησίας του Χριστού σε μια «Λέσχη “θηρησκευόμενων ανθρώπων”», σ' έναν εγκόσμιο οργανισμό, σαν τον Ο.Η.Ε., απονευρωμένο και α-πνευματικό;

Πώς όμως αποτιμά τον Οικουμενισμό η παραδοσιακή μας Ορθοδοξία;

«Ο Οικουμενισμός, πραγματικά έτσι όπως έχει επικρατήσει να σημαδοτείται ο όρος αυτός, βεβαίως είναι αίρεση, γιατί σημαίνει απάρνηση βασικών γνωρισμάτων της Ορθοδόξου πίστεως, όπως είναι φέρ' ειπείν η αποδοχή της θεωρίας των κλάδων, ότι δηλαδή η κάθε Εκκλησία έχει ένα τμήμα αληθείας και πρέπει να ενωθούμε όλες οι εκκλησίες, να βάλουμε στο τραπέζι τα τμήματα της αληθείας για να απαρτισθεί το όλον!

Εμείς πιστεύουμε ότι η Ορθοδοξία είναι η Μία, Αγία, Καθολική και Αποστολική Εκκλησία. Τέρμα, σ' αυτό δεν γίνεται συζήτηση. Και επομένως, οποιοσδήποτε πρεσβεύει τα αντίθετα μπορεί να λέγεται οικουμενιστής και επομένως να είναι αιρετικός» (Αρχιεπ. Αθηνών Χριστόδουλος, Συνέντευξη στον Ραδιοφωνικό Σταθμό της Εκκλησίας, 24-5-1998).

«Ο Οικουμενισμός είναι κοινό όνομα για τους ψευτο-Χριστιανούς, για τις ψευτο - εκκλησίες της Δυτικής Ευρώπης... Όλοι αυτοί οι ψευδοχριστιανισμοί, όλες οι ψευδοεκκλησίες, δεν είναι τίποτε άλλο παρά μια αίρεση παραπλεύρως στην άλλη αίρεση. Το κοινό ευαγγελικό όνομά τους είναι παναίρεση. Γιατί; Γιατί στο διάστημα της ιστορίας οι διάφορες αιρέσεις αρνούσαν ή παραμόρφωναν μερικά ιδιώματα του Θεανθρώπου και Κυρίου Ιησού. Οι ευρωπαϊκές όμως αυτές αιρέσεις απομακρύνουν ολόκληρο τον Θεάνθρωπο και στη θέση του τοποθετούν τον Ευρωπαϊό άνθρωπο» (Αρχιμ. Ιουστίνος Πόποβιτς).

«Ο Οικουμενισμός δεν είναι αίρεση και παναίρεση, όπως συνήθως χαρακτηρίζεται. Είναι κάτι πολύ χειρότερο της παναιρέσεως. Οι αιρέσεις ήταν φανεροί εχθροί της Εκκλησίας. Μπορούσε αυτή να παλέψει εναντίον τους και να τις κατατροπώσει. **Ο Οικουμενισμός όμως αδιαφορεί για τα δόγματα και για τις δογματικές διαφορές των Εκκλησιών. Είναι υπέρβαση, αμνήστευση, παραθεώρηση, για να μην πούμε νομιμοποίηση και δικαίωση των αιρέσεων. Είναι ύπουλος εχθρός, και από εδώ ακριβώς προέρχεται ο θανάσιμος κίνδυνος»** (Καθηγητής κ. Ανδρέας Θεοδώρου).

Αντιδράσεις στην Οικουμενική Κίνηση.

Σήμερα στον ορθόδοξο χώρο αυξάνονται ολοένα οι αντιδράσεις κατά του Οικουμενισμού και των εκφραστών του. Πολλά βιβλία, άρθρα και κριτικές βλέπουν το φως της δημοσιότητας, όπου διατυπώνεται με πόνο και αγωνία η άποψη **«οδεύουμε βάσει «σχεδίου» και «γραμμής» προς μια βαβυλώνια αιχμαλωσία της Ορθοδοξίας** στην πολυπρόσωπη και πολυώνυμη αίρεση.

Δεν είναι λίγοι οι διαπρεπείς Ορθόδοξοι κληρικοί και θεολόγοι που προτείνουν την άμεση αποχώρηση της Ορθοδοξίας από την Οικουμενική Κίνηση και τα συνέδρια της, γιατί θεωρούν τη συμμετοχή της σε αυτά, όχι απλώς άκαρπη, αλλά πολλαπλώς επιζήμια. Κάποιες Εκκλησίες έχουν ήδη αποχωρήσει από το Παγκόσμιο Συμβούλιο των Εκκλησιών, ενώ άλλες προβληματίζονται έντονα για τη δική τους συμμετοχή. Αυτός ο προβληματισμός εκφράστηκε και στη Διορθόδοξη Συνάντηση της Θεσσαλονίκης, το 1998, όπου μεταξύ άλλων διαπιστώθηκε ότι **«έπειτα από αιώνα ολόκληρο ορθόδοξης συμμετοχής στην Οικουμενική Κίνηση και μισό αιώνα παρουσίας στο Π.Σ.Ε. ... το χάσμα μεταξύ Ορθοδόξων και Προτεσταντών γίνεται μεγαλύτερο».**

Η συμμετοχή του πιστού λαού στην Οικουμενική Κίνηση.

Γνωρίζουμε ότι κριτήριο της Ορθοδοξίας παραμένει ο πιστός και ευσεβής λαός. Κανείς, ούτε Πατριάρχες ούτε Σύνοδοι, δεν μπορούν να τον παρακάμψουν και να φιμώσουν τη συνείδηση του. Γι' αυτό και «δεν πρέπει να γίνεται κανένας διάλογος ή να λαμβάνεται καμιά απόφαση, αν δεν συμφωνεί η αγρυπνούσα αυτή συνείδηση της Εκκλησίας (χαρισματούχοι κληρικοί, λαϊκοί, μοναχοί)» (Μητροπ. Ναυπάκτου Ιερόθεος).

Οι οικουμενιστικοί διάλογοι, όπως διεξάγονται, ευνοούνται κυρίως από κύκλους της ακαδημαϊκής θεολογίας και από άλλα εκκλησιαστικά ή μη θεσμικά όργανα, που αποβλέπουν σε συγκεκριμένα οφέλη πολιτικά, οικονομικά, διεθνών σχέσεων και

προβολής. **Δεν αποτελούν αίτημα του εκκλησιαστικού σώματος, αλλά επιβάλλονται "έξωθεν" και "άνωθεν".** Το γεγονός αυτό αναδεικνύει ένα νοσηρό φαινόμενο: την αυτονόμηση των διοικητικών θεσμών των Ορθόδοξων Εκκλησιών σήμερα. η εκκλησιαστική διοίκηση δηλαδή είναι χωρισμένη από τη θεολογική σκέψη, αλλά και από τις απόψεις, τις ανησυχίες και την εμπειρία του εκκλησιαστικού πληρώματος.

Έτσι συμβαίνει ο λαός του Θεού να μη συμμετέχει ενεργά ούτε να ενημερώνεται υπεύθυνα και αντικειμενικά για τους διάλογους. Άλλωστε, οι αποφάσεις δεν φέρουν πάντα τη σφραγίδα της αυθεντικής συνοδικότητας, αλλά λαμβάνονται συνήθως από ειδικούς «επαγγελματίες» του Οικουμενισμού. Ομολογεί χαρακτηριστικά ορθόδοξος ιεράρχης:

«Ο ορθόδοξος λαός δεν γνωρίζει τίποτε για την Οικουμενική Κίνηση... αλλά ίσως είναι τυχερή και η Οικουμενική Κίνηση που ο ορθόδοξος πληθυσμός δεν γνωρίζει τι γίνεται στη Γενεύη»!

Το χρέος μας.

Ζούμε αναμφίβολα σε περίοδο κοσμογονικών αλλαγών. Τα γεγονότα, **κατευθυνόμενα** πλέον, τρέχουν με ξέφρενους ρυθμούς. **Ο Οικουμενισμός εξελίσσεται μέσα στην ισοπεδωτική προοπτική της Παγκοσμιοποίησης, που επιβάλλουν ισχυρά πολιτικο-οικονομικά κέντρα.** Κανείς πια δεν πιστεύει σοβαρά πώς ο Οικουμενισμός μπορεί να προσφέρει ορατή λύση στο αίτημα της χριστιανικής ενότητας.

Ως Ορθόδοξοι Χριστιανοί δεν πρέπει ούτε να αιθεροβατούμε αλλά ούτε και να εφησυχάζουμε. **Αν σεβόμαστε πραγματικά τη ζωή των ανθρώπων, αν πονάμε τον βασανισμένο από τις αδιέξοδες θρησκευτικές του παραδόσεις κόσμο της Δύσεως, αλλά και τον παγιδευμένο στις δαιμονικές πλάνες κόσμο της Ανατολής, έχουμε χρέος να μείνουμε προσηλωμένοι στην Αγία μας Εκκλησία.** Να κρατήσουμε ανόθευτη την πατροπαράδοτη πίστη μας, βιώνοντας την αυθεντικά μέσα από τον καθημερινό μας αγώνα για τον προσωπικό αγιασμό και τη θέωση. Η ορθή πίστη και ο ακριβής βίος θα μας κάνουν ικανούς για τη μαρτυρία της Ορθοδοξίας, αλλά -γιατί όχι;- και για το μαρτύριο, αν και όταν οι καιροί το απαιτήσουν...

Η εμμονή στην Ορθοδοξία, δηλαδή στη γνησιότητα της ζωής, και η εμμονή στην αλήθεια που ελευθερώνει και σώζει, δεν είναι εγωισμός, φανατισμός ή μισαλλοδοξία. Εκφράζει την οικουμενική διάσταση, την αγάπη και τη φιλανθρωπία της Ορθόδοξης Εκκλησίας. Και αποτελεί την ύστατη δυνατότητα που αυτή προσκομίζει, για μια ριζοσπαστική πνευματική αλλαγή στο χώρο της Δύσεως, αλλά και για μια έξοδο της Ανατολής από την αιχμαλωσία των ψεύτικων θεών.

ΙΕΡΑ ΜΟΝΗ ΠΑΡΑΚΛΗΤΟΥ, ΩΡΩΠΟΣ ΑΤΤΙΚΗΣ, 2004

ΕΚΔΟΣΗ Α, 20.000 ΑΝΤΙΤΥΠΑ.

Πηγή στο διαδίκτυο: http://www.pigizois.gr/I.M.paraklytoy/I_M_Paraklitoy.htm